

[Jens Møller.]

sjov fætter, der ikke kan modstå en lejlighed til at sige noget morsomt, så derfor kan jeg ikke lade være med at gå lidt videre i legen her. Vi har nemlig en gammel leg, der siger noget i retning af: »Kan der leve ål i Kolding Å?«. »Ka-russer?« Så kan hr. Knud Jespersen jo bygge videre på den.

Den økonomiske situation herhjemme er jo ellers mørk nok. Jeg skal ikke gå i detaljer og begynde at beskrive den, det har andre gjort, og jeg tror, den er kendt af de fleste. Men jeg vil dog gerne sige, da der er nogle yderpartier på begge fløje, der ynder at benytte lejligheden til at skyde hele skylden på regeringen, at det kan de naturligvis ikke gøre med nogen ret. Det er jo internationale ting, der er sket, det er ikke regeringens skyld alene. Men samtidig må vi konstatere, at de foranstaltninger, der er blevet truffet i de forskellige forlig, ikke har været tilstrækkelige. Sådan er det bare.

Man kan ikke lade være med at tænke på, hvad der ville være sket, hvis det forslag, som venstre og kristeligt folkeparti sammen gik til valg på i januar 1975 om et stop for indkomststigninger og skattelettelse til fremme af real-lønsfremgangen, var blevet gennemført. Mon ikke situationen havde set noget bedre ud? Jeg kan ikke lade være at nævne vores økoplan Q, der fremkom sidste efterår, og som blev stærkt kritiseret, fordi vi anvendte meget hårde midler, sagde man. Det er rigtigt, der var ubehagelige ting i den, upopulære indgreb, men sagen er jo bare den, at hvis man tager arbejdsløsheden virkelig alvorligt og virkelig ønsker at få den bragt ned ikke bare i ord, men også i virkeligheden, så er man nødt til også at ville de nødvendige midler, uanset om de er populære eller ej.

Hvad er det så, der skal til? Ja, det er ganske klart på lidt længere sigt spørgsmålet om erhvervslivets konkurrenceevne, som mange har sagt. Der er særlig to store grupper af udgifter her, som det er væsentligt at holde nede.

Den ene faktor er spørgsmålet om indkomstpølitik, hvor augustforliget jo fastlægger en ramme, som må og skal overholdes. Det kunne vel have været gjort endnu bedre, men det er dog langt bedre end intet. Der må vi sige til regeringen, at vi håber, regeringen vil være særdeles vågen i den kommende tid over for en eventuel lønglidning, så der kan blive grebet ind i rette tid, hvis den skulle vise sig at

komme. Det skal man gøre ikke alene af hensyn til staten som helhed, ikke alene af hensyn til de arbejdsløse, men også af hensyn til de store grupper af offentligt ansatte og af funktionærer, der har været meget tilbageholdende i deres krav, og som må se, at denne tilbageholdenhed vil vise sig at være forgæves, hvis lønglidningen får lov til uhæmmet at florere på arbejdsmarkedet. Hr. Gert Petersen henviste til England. Det har vi hørt så mange gange før med de lave lønninger derovre og deres dårlige situation, og det er jo så sandt, som det er sagt. Men det er jo ganske andre ting, der ligger bag, bl.a. en skattepolitik, der har umuliggjort de nødvendige investeringer i erhvervslivet i mange år.

Den anden vigtige omkostningsfaktor er renten. Det er helt nødvendigt, at vi også får gjort noget ved den. Ikke generelt, men inden for konkurrenceerhvervene må vi have en lavere rente. Derigennem vil vi kunne give den saltvandsindsprøjtning, der skal til for at få produktionen i gang igen for alvor og få flere mennesker i arbejde.

Men selv om vi gør alt dette, og selv om konjunkturerne måske vender, så er der meget, der tyder på, at vi ikke vil kunne få alle i arbejde, at der stadig væk vil være en strukturarbejdsløshed på grund af rationaliseringen, de nye maskiner osv., man har fået i erhvervslivet. Derfor må vi også for alvor begynde at vurdere, hvordan vi skal fordele det arbejde, vi har.

Det er jo i dag ret tilfældigt, hvem der har arbejde, og hvem der ikke har det. Vi må vurdere, hvilke grupper i befolkningen der har behov for at være hjemme. Det kan f.eks. være mødre med små børn. De må kunne fritages for udearbejde og få en passende godtgørelse for at blive hjemme, så andre kan komme i arbejde. Der kan også være mennesker, der har behov for halvdagsarbejde, mødre med lidt større børn, ældre og svagelige lønmodtagere osv., noget lignende må kunne ske her. Der kan være mennesker, der har behov for ikke at arbejde. Det kan være folk, der er udslidte på grund af et hårdt, måske sundhedsfarligt arbejde. Også her må der gives bedre muligheder for, at de kan trække sig ud af erhvervslivet og blive pensioneret med en rimelig pension, og der kan derved blive plads til andre, som mod deres vilje må gå hjemme og ikke kan komme i arbejde.